

mindste Maade har berørt eller personlig infommoderet hende. Det eneste, der er Tale om, er, at da hun sagde hun var syg, sagde han: „Sa, den gaar inte, lille Madam.“ Da det er fremdraget som Eksempel, fremdrager jeg det ogsaa; thi det viser med Hensyn til den faktiske Begivenhed, at man ikke ganske kan stole paa, hvad der kommer frem i Bladene. Væde Medlemmer ville meget let forstaa, at det, der findes i Bladene, er ikke hendes eget Referat. Det er kommet fra andre, efter hvad de have hørt, idet hun selv er ude af Stand til at give nogen Forklaring.

Saa anfører det ærede Medlem følgende: „Vi have nylig her i København haft Eksempel paa, at Politiet trænger ind i et Hus, slæber en agtværdig Borgerskone bort fra hendes Hjem, til Trods for Grundlovens Ord i § 81, at Politien er ukraenkkelig.“ Jeg har været noget i Usikkerhed om, hvad det er for Tilfælde, der her sigtedes til, men jeg antager, at det er rigtigt, naar jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem har haft den Behrendefste Sag for Dje, skønt de faktiske Omstændigheder ved denne Sag ikke ganske lade sig bringe i Overensstemmelse med det af det ærede Medlem anførte. Skulde jeg tage fejl i min Anskuelse, venter jeg, at det ærede Medlem berigtiger det. Det ærede Medlem talte om, at Politiet var „trængt ind i Huset.“ Det vækker nu Forestillinger om, at Politiet har truffet et afslaaet Hus, er trængt ind i dette og har paagrebet den paagældende. Men det, at Politiet med Magt trænger ind i et privat Hus behøver ikke at stride mod Grundlovens § 81. Under 4de Februar 1871 er der udkommet en Lov om Politiet uden for Kjøbenhavn, der i § 9 nævner de Tilfælde, hvor det er Politiet tilladt, om fornødent med Magt, at trænge ind i et Hus eller med Magt at skaffe sig Adgang til et Hus. I Grundlovens Ord om, at Politien er ukraenkkelig, ligger det nemlig slet ikke, at Politiet ikke i visse Tilfælde skulde kunne bane sig Adgang til et Hus. I den Behrendefste Sag har der i øvrigt ikke været Tale om nogen Indtrængen; Politiet er gaaet ind i et Hus, der var aabent; men Politiet, selvfølgelig naar det har lobligt Grunde — og lobligt Grunde er det jo at afhente en Person i visse Tilfælde — ligesom enhver anden kan begive sig ind i et aabent Hus. Der er derhos at mærke ved denne Sag, at der her ikke har fundet nogen som helst Anholdelse af Behrendefs Hustru Sted i Huset. Politiet havde været til Stede ved en tidligere Lejlighed for at afhente et løsagtigt Fruentimmer, og der var da fra Madam Behrendef

faldet nogle Bemærkninger, som vare fornærmelige for Politiet. Dette foranledigede en Beslutning af det overordnede Politie om, at hun skulde komme til Stede og give nærmere Forklaring. Der blev sendt Bud til hende og hendes Mand om at komme op paa Politiamret; efter der at være bleven afhørt blev hun saa anholdt og fremstillet for Dommeren. Heller ikke dette berettiger det ærede Medlem til at bruge de stærke Udtryk. Hvad der ellers vedrører den Behrendefste Sag, finder jeg ikke Anledning til her at udtale mig om. Denne Sag kan vel, skønt adskilligt af det, som er anført i Bladene om den, ikke forholder sig saaledes, som angivet, berettiger til at have forskellige Opfattelser paa forskellige Punkter.

Dette var det ærede Medlems Bemærkninger angaaende Politiet. Med Hensyn til Domstolene udtalte det ærede Medlem, som jeg anførte, at der findes Eksempler paa, hvorledes Baretægtsarresten anvendes i en forsærdelig Grad. Med Hensyn til Anvendelsen af Baretægtsarresten fra Domstolens Side vil det høje Ting indse, at min Stilling er væsentlig forskellig fra min Stilling over for Politiets Forhold, thi Forhørsdommerne staa med Hensyn til den Maade, hvorpaa de røgte deres Gerning, ikke under Justitsministeriet, men under den overordnede Ret. Jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa det af det ærede Medlem anførte, men indstrænke mig til at bemærke, dels at selv om der af en enkelt Dommer begaas en Forfeelse, hvad der kan ske under enhver Retsordning, viser dette intet med Hensyn til Domstolene i Almindelighed, dels at den blotte Omstændighed, at en Arrest i et enkelt Tilfælde har været meget langvarig, ikke er et Bevis for, at den har været længere end nødvendig; langvarig Arrest er noget, som paa Grund af Forholdene ved den enkelte Sag, stundom ikke kan undgaa.

Det ærede Medlem for Bogense (M. Nielsens) Bemærkninger holdt sig alene til Politiet. Han tog sit Udgangspunkt fra Politiets Gerninger her i Kjøbenhavn og tilføiede, at der i det, som er fremkommet, formentlig foreligger adskillige Overdrivelser, men han mente i øvrigt, at de Klager, som her genlyde, ogsaa for en Del kunne finde Anvendelse paa Politiet uden for Kjøbenhavn, idet de civile Politibetjente nu i deres Forhold til Publikum mange Gange tilsidefatte den skyldige Høflighed. Det ærede Medlem tilføiede, at han ikke troede, at Retsikkerheden særlig værnes derved, at Politiet optræder paa en bryst og brutal Maade, hvilket sidste jeg ganske kan tiltræde. Det kan være, at det ærede Medlem har Ret,